

Emily M. Danforth

**Cameron Post
rossz nevelése**

FORDÍTOTTA TODERO ANNA

Emily M. Danforth

Cameron Post rossz nevelése

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Emily M. Danforth: *The Miseducation of Cameron Post*

Copyright © 2012 by Emily M. Danforth
All rights reserved.
Hungarian translation © Toderó Anna, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeumkiado2012@gmail.com

*Szüeimnek, Duane és Sylvia Danforthnak,
akik könyvekkel és történetekkel töltötték meg az otthonunkat*

ELSŐ RÉSZ

1989 nyara

Első fejezet

A szüleim halálának délutánján éppen egy bolti lopással voltam elfoglalva Irene Klauson társaságában.

Anya és apa előző nap a szokásos nyári kempingezésükre indultak a Quake-tóhoz. Post nagyfi jött át Billingsből, hogy *vi-gyázzon rám*, őt pedig nem sokat kellett gyözködnöm, hogy engedje meg, hadd aludjon nálunk Irene.

– A rosszalkodáshoz túl meleg van, Cameron – jegyezte meg a nagyfi, miután igent mondott. – De azért senki sem tiltja meg, hogy mi, lányok jól érezzük magunkat.

Miles City napok óta több mint harmincfokos hőségben égett, pedig még csak június elején jártunk. Kelet-Montanában laktunk, de ilyen meleg még ott sem szokott lenni. Az a fajta forróság volt, amikor a feltámadó szél úgy fúj, mintha egy hatalmas szárítót kapcsoltak volna be a város fölött, amely felkavarja a port, letépi a nyárfákról a pihéket, ott lebegteti őket a tágas, kék ég alatt, aztán puha csomókba gyűjti a gyepen. Irene-nal nyári hónap hívtuk. Időnként belebámultunk a száraz ragyogásba, és megpróbáltuk a nyelvünkkel elkapni a pihéket.

A szobám a padláson volt a Wibaux Streeten álló házunkban, ferde gerendák és fura szögletek tagolták, és nyáron egyszerűen meg lehetett sülni benne. Volt egy koszos ablakventilátorom, de csak a hőséget meg a port fújta be egymást követő hullámokban, meg néha, kora reggel a frissen nyírt fű illatát.

Irene szüleinek nagy farmjuk volt Broadus környékén, ahol szarvasmarhákat tenyésztettek, és bár a világ végén laktak – ha az ember elhagyta az MT-59-et, már csak nyomvályús utakon mehetett tovább a sűrű ürmöcserjék és a tűző napon sistergő, ropogó rózsaszín homokkő dombok között –, Klausonéknál volt központi légkondicionáló. Ilyen jól ment a gazdálkodás Mr. Klausonnak. Ha Irene-nál aludtam, még az orrom hegye is kihűlt, mire felébredtem. A hűtő ajtajába szerelt jégkészítőjük is

volt, úgyhogy bármikor szerezhettünk zúzott jeget a narancslével kevert gyömbérialunkba. Folyton ilyen italokat kevertünk magunknak, és koktélnak neveztük őket.

Otthon úgy oldottam meg a légkondi hiányát, hogy a pólóinkat beraktam a mosdóba, és jéghideg vizet engedtem rájuk a csapból. Aztán kicsavartam őket. Aztán megint beáztattam, egészen addig, míg Irene-nal vacogni nem kezdtünk bennük, mintha egy új, jeges, nedves bőrréteg került volna ránk lefekvés előtt. Éjszaka a hálóingként használt pólók megszáradtak és megkeményedtek a melegtől meg a portól, mintha enyhén ki lettek volna keményítve, ahogy a nagyi szokta kikeményíteni apa inggallérjait.

Aznap reggel hétkor már harminc fok körül jártunk, a frunk a homlokunkra tapadt, az arcunk vörös volt, és belevesődtek a párna ráncai, szemünk sarkában szürke csipa ült. Post nagyi megengedte, hogy reggelire megegyük a maradék mogyoróvajjas pitét, miközben ő pasziánszozott, és néha felemelte a tekintetét, hogy vastag szemüvegén át belepillantson a *Perry Mason* ismétlésébe, amely teljes hangerővel bömbölt a tévéből. Post nagyi szerette a krimiket. Nem sokkal tizenegy előtt elvitt minket a Scanlan-tóhoz a gesztenyebarna Chevy Bel Airjével. Én általában biciklivel jártam úszni, de Irene-nak nem volt bringája a városban. Lehúztuk az ablakokat, de a Bel Airt így is betöltötte az a fajta forróság, ami csak egy autóban tud megülni. Irene meg én vérre menő csatákat vívtunk, ha anyám vagy az ő anyja vezetett, de a Bel Airben csak ültünk a hátsó ülésen, és úgy tettünk, mintha mi lennénk a Grey Poupon mustár reklámjának szereplői, a nagyi meg, akinek makacsul fekete, frissen berakott haját alig láttuk az üléstámlától, a sofőrünk.

Az út nagyjából másfél percig tartott a Main Streeten (beleértve a stopláblát és két közlekedési lámpát): elmentünk Kip kisboltja előtt, ahol akkora gombócokat adtak a dobozos Wilcoxin jégkrémből, hogy lelógtak a tölcsérről, aztán elmentünk az egymással szemben rézsút található ravatalozók mellett, áthajtottunk az aluljárón a vasúti vágányok alatt, el a bankok mellett, ahol nyalókat kaptunk, amikor a szüleink beváltották a

fizetési utalványukat, a könyvtár mellett, a mozi mellett, a bár mellett, egy park mellett – gondolom, minden kisváros tele van ilyen helyekkel, de ezek a mi helyeink voltak, és akkoriban jó érzés volt, hogy mindet ismerem.

– Ha végeztetek, nyomás haza – mondta a nagy, miközben leállította a kocsit a vízimentők szobáját és az öltözőket rejtő betonépület mellett, amit mindenki fürdőháznak hívott. – Nem akarom, hogy a belvárosban csellengjete. Felvágok egy görög-dinnyét, és ebédre ehetünk sós kekszet cheddar sajttal.

Ránk dudált, és elhajtott a hobbibolt felé, ahol további fonalakat óhajtott venni nagyszabású horgolási terveire. Jól emlékszem erre a dudálásra, erre a *virgoncságra*, ahogy ő mondta volna, mert utána jó ideig nem láttam ilyen jókedvűnek.

– A nagymamád örült – jelentette ki Irene. Jól elnyújtotta az örült szót, és az égre emelte nagy barna szemét.

– Hogy érted azt, hogy örült? – kérdeztem, de nem hagytam, hogy válaszoljon. – Az bezzeg nem zavart, hogy pitét adott neked reggelire. Méghozzá két szeletet.

– Attól még nem normális – mondta Irene, és jó erősen meg-rántotta a vállamra vetett fürdőlepedő végét, ami nekivágódott a meztelen lábamnak, mielőtt a betonhoz csapódott volna.

– Két szeletet – ismételt meg, és visszarántottam a törülkőzőt. Irene nevetett. – Repeta Rozi.

Irene tovább kuncogott, távolabb táncikált tőlem.

– Komplet örült, nem normális, diliházban a helye.

Általában így mentek a dolgok köztünk Irene-nal. Vagy a legjobb barátnők voltunk, vagy esküdt ellenségek, a kettő között nem volt átmenet. Elsőtől hatodikig mi ketten voltunk a legjobb tanulók. Az országos edzettségi vizsgán ő volt jobb húzózkodásban és távolugrásban, én viszont laposra vertem fekvőtámaszban, felülésben és ötvenyardos síkfutásban. Mindig ő nyerte a helyesírási versenyt. Mindig én nyertem a természettudományos seregszemlét.

Irene egyszer rávett, hogy mutassam meg, le merek-e ugrani a milwaukee-i vasútvonal régi hídjáról. Leugrottam, és bevertem a fejem egy autómotorba, ami belesüppedt a folyó iszapjába.

Tizennégy öltés – még hozzá jó nagyok. Én rávettem, hogy mütassa meg, le meri-e fűrészelni az ELSŐBBSÉGADÁS KÖTELEZŐ táblát a Strevell Avenue-n. Ez volt az utolsó, fapóznához erősített közlekedési táblák egyike a városban. Lefűrészelte. Aztán nekem adta, mert a farmra nem tudta volna elvinni.

– A nagymamám csak öreg – mondtam, miközben a csuklóm-mal körözve úgy csapkodtam a törülközővel, mint egy lasszó-val. Megpróbáltam szorosán összecsavarni, hogy ostorként használhassam, de Irene időben észrevette.

Hátraugrott, hogy elkerülje, és nekiütközött egy úszóleckéről jövő kisserácnak, akin még rajta volt az úszószemüveg. Ugrás közben majdnem leesett a papucs. Előrecsúszott, és csak úgy lógott a lábujjairól.

– Bocs – mondta, de nem nézett se a csöpögő gyerekekre, se az anyjára, a papucs lerúgásával volt elfoglalva, nehogy elérjem a törülközővel.

– Lányok, jobban kéne vigyáznatok az ilyen kisgyerekekre – mondta az anyuka nekem, mert én voltam közelebb hozzá, egy törülközőből font ostort lóbáltam, meg mert mindig nekem jutott a fejmosás, ha Irene-nal voltam. Aztán úgy ragadta meg a fiú kezét, mintha legalábbis súlyosan megsebesült volna. – Egyébként se kéne játszótérnek használni a parkolót – tette hozzá, és elrángatta a gyereket, aki szaporán szedte szandálba bújtatott kis lábát, hogy lépést tartson vele.

Újra a hátamra terítettem a törülközőt. Irene odalépett mel-lém, mindketten az anyukát néztük, amint beterelte az úszni tanuló kisserácot a furgonba.

– Utálatos nő – mondta Irene. – Oda kéne szaladnod, és úgy tenned, mintha tolatás közben elütött volna.

– Ez most valami kihívás akar lenni? – kérdeztem tőle, mire kivételesen nem válaszolt. És bár én mondtam ki a szavakat, most, hogy ott lebegtek köztünk, magam is zavarba jöttem, és nem tudtam, hogyan folytassam; mindkettőnk fejében az járt, amit előző nap tettünk, közvetlenül azután, hogy a szülem elindultak a Quake-tóhoz, ez a dolog zsongott kettőnk között egész reggel anélkül, hogy bármelyikünk is szóba hozta volna.

Irene ugyanis azt kérdezte, meg merem-e csókolni. Kint voltunk a farmon, fent a szénapadláson, jól megizzadtunk, mert előzőleg segítettünk Mr. Klausonnak megjavítani a kerítést, és tonikot ittunk egy közös üvegből. A nap nagy részét azzal töltöttük, hogy megpróbáltunk túltenni egymáson: Irene nagyobbat köpött, mint én, ezért én levettem magam a padlásról a szénába, mire ő leugrott egy ládakupac tetejéről, én pedig negyvenöt másodpercig tartó kézenállást mutattam be, miközben a pólóm lecsúszott a vállamra meg az arcomra, és a felsőtestem meztelen volt. A nyakláncom – ugyanolyan hordtunk mindketten, a fából faragott félbetört szív medállal, rajta a nevünk kezdőbetűivel – ott libegett az arcom előtt, az olcsó fémtől viszketett a bőröm. A nyakláncok zöld nyomot hagytak a nyakunkon, ott, ahol a legjobban dörzsölték a bőrt, de a barnaságunk miatt ez alig látszott.

A kézenállásom tovább is tartott volna, ha Irene jó erősen bele nem bök a köldökömbe.

– Hagyjál már – nyögtem ki, mielőtt rázuhantam volna.

– Ahol a fürdőruha eltakar, tiszta fehér vagy – nevetett. Az arca egészen közel volt hozzám, a szája nagy és üres, szinte könyörgött, hogy tömjek bele egy kis szénát, úgyhogy megtettem.

Irene vagy fél percig köhögött és köpködött. Szeretett mindenből drámát csinálni. Kihúzogatózott pár szálát a fogszabályzójából, amin új, lila és rózsaszín gumik voltak. Aztán felült, és komoly hangon megszólalt:

– Mutasd meg még egyszer a fehér csikjaidat!

– Minek? – kérdeztem, de közben már feltúrtem a pólómat, és megmutattam barna bőrömön húzódozó fehér csikot a nyakamon és a vállamon.

– Olyan, mint egy melltartópánt – állapította meg, és lassan végighúzta a mutatóujját a csíkon. Libabőrös lett a karom meg a lábam. Irene rám nézett, és elvigyorodott. – Idén hordasz majd melltartót?

– Valószínűleg igen – feleltem, bár épp az előbb láthatta a saját szemével, mennyire nincs szükségem rá. – És te?

– Igen – mondta, miközben visszafelé is végighúzta az ujját a csíkon –, végül is már hetedikesek leszünk.

– Nehogy azt hidd, hogy ellenőrzik a kapunál – mondtam. Jólesett az ujsa érintése, de nem mertem belegondolni, mit jelent. Felkaptam egy marék szénát, és ezúttal a pólójába tömtem, lila póló volt, az Ugrókötéllal az Életért Alapítványtól. Irene visított, és megpróbált visszavágni, de ez csak pár percig tartott, mert mindkettőnket megizzasztott és legyengített a szénapadlást betöltő sűrű hőség.

A ládáknak dőlve adogattuk egymásnak az időközben megmelegedett tonikot.

– De most már nagyobbak kell lennünk – mondta Irene. – Úgy értem, úgy kell viselkednünk, mint a nagyobbaknak. Ez már a hetedik. – Aztán nagyot kortyolt. Olyan komolyan szónokolt, mint a tévében szoktak a délutáni ifjúsági műsorokban.

– Miért hajtogatod ezt folyton? – kérdeztem.

– Csak azért, mert mindketten betöltjük a tizenhármát, és ez azt jelenti, hogy belépünk a kamaszkorba – felelte elcsukló hangon, lábát a szénába fúrva. Aztán belesuttogta az üdítőszüvegbe: – Kamasz leszel, és még smárolni sem tudsz. – Ivás közben meszterkelt kuncogást hallatott, pár csepp kifolyt a szájából.

– Te se tudsz, Irene – feleltem. – Azt hiszed, te vagy a nagy Szexi-Lexi? – Ezt sértésnek szántam. Amikor Clue-t játszottunk Irene-nal, és ez gyakran előfordult, a Miss Scarlet-bábut még csak a dobozból sem voltunk hajlandók kivenni. A játék dobozán lévő kép fura, régimódi ruhát viselő embereket ábrázolt egy antik bútorokkal berendezett szobában. Feltehetően mindegyikük a játék egy-egy szereplőjét mintázta. Ebben a változatban a bögyös Miss Scarlet egy rekamién hevert, mint egy vörös ruhás párdúc, és hosszú szipkás cigarettát szívott. Elneveztük Szexi-Lexinek, és mindenféle történeteket találtunk ki a pocakos Mr. Greennel és a hervasztó Mustard ezredessel folytatott törvénytelen viszonyáról.

– Nem kell Lexinek lenned ahhoz, hogy megcsókolj valakit, te gyagya – mondta Irene.

– És különben is, kit csókolhatnék meg itt? – kérdeztem, miközben pontosan tudtam, mit fog felelni, és lélegzet-visszafojtva vártam a választ. Irene nem szólt. Egy hajtásra kiitta a

maradék üdítőt, az oldalára fektette az üveget, és könnyedén meglökte, amitől az kigördült kettőnk közül. Elnéztük, amint a szénakazal fölötti nyílás felé gurult, hallgattuk az ismétlődő, tompa puffanásokat, amint neki-nekiütődött a pajta lejtős fapadlójának. Azután elérte a szélét, és kicsúszott a látóterünk-ből, egy alig hallható surranással beleesett a szénába.

Irene-ra néztem.

– Apád kiakad, ha megtalálja.

Irene egyenesen a szemembe nézett, az arcunk megint közel volt egymáshoz.

– Fogadjunk, hogy nem mersz megcsókolni – mondta, és továbbra is a szemembe fúrta a tekintetét.

– Ez most igazi kihívás? – kérdeztem.

Olyan képet vágott, mint aki azt mondja: „naná, te hülye”, és bólintott.

Úgyhogy megtettem, ott helyben, még mielőtt tovább beszélhettünk volna róla, vagy Irene anyja bekiabált volna, hogy menjünk, mosakodjunk meg vacsora előtt. Amíg nem csinálta még az ember, semmit sem tudhat egy ilyen csókról. Csak maga a gesztus volt meg a reakció, Irene sós ajka, tonikíze. A szédülés-féle, amit közben éreztem. Ha ez az egy csók lett volna, csakis a kihívásról lett volna szó, és az semmiben sem különbözött volna mindattól, amit addig csináltunk. De a csók után, amikor a ládáknak dőltünk, és egy darázs nagy ívben repülve lecsapott pár csepp kiömlött üdítőre, Irene megint megcsókolta. Pedig nem kérdeztem, meg meri-e tenni. De örültem, hogy megtette.

És akkor az anyukája tényleg vacsorázni hívott minket, és félszegen mosakodtunk a nagy mosdónál a hátsó verandán, és miután megettük a grillezett hot dogot, úgy, ahogy szerettük (égetten és ketchupba áztatva) meg két adag epres sajttortát, az apja bevitt minket a városba. Hárman szorongtunk a teherautó osztatlan ülésén, és hallgattunk, csak a helyi rádió recsegő műsora szólt egészen Miles City túlsó végéig, a Cemetery Roadig.

Otthon, nálunk egy darabig a *Matlock*ot néztük Post nagyival, aztán kimentünk a hátsó udvarba, a szivarfa alatt elterülő, még locsolástól nedves fűbe, a fehér harangvirágok közé, amelyek

sűrű illatárral édesítették a forró levegőt. Elnéztük, ahogy Montana tágas égboltja a naplemente fényében tündöklik: a mély rózsaszínek és a ragyogó lilák lassan átadták helyüket a tusfekete éjszakának.

Az első csillagok úgy pislogtak, mint a belvárosi mozi cégtáblájának fényei. Irene megszólalt:

– Szerinted bajba kerülünk, ha megtudja valaki?

– Igen – vágtam rá, mert bár soha senki nem intett kifejezetten arra, hogy ne csókoljak meg lányokat, erre nem is volt szükség. A lányok fiúkkal szoktak csókolózni – ezt láttuk az osztályban, a tévében, a filmekben, a világban. Ez volt a dolgok menete: fiúk és lányok csinálták ezt, minden másban volt valami fura. És noha láttam olyat, hogy korunkbeli lányok kézen fogva vagy egymásba karolva járkáltak, és valószínűleg olyanok is akadtak köztük, akik egymással gyakorolták a smárolást, tudtam, hogy amit mi tettünk a pajtában, az más. Az valami komolyabb, felnőttesebb, ahogy Irene mondta. Mi nem csak a gyakorlás kedvéért csókoltuk meg egymást. Nem igazán. De mindebből semmit sem mondtam el Irene-nak. Ő is így gondolta.

– Tudunk titkot tartani – mondtam végül. – Nem kell elmondanunk soha senkinek. – Irene nem felelt, és a sötétben nem lehetett kivenni, milyen arcot vág. Mintha minden csak lebegett volna abban a forró, édes illatban, amíg a válaszára vártam.

– Rendben. De... – kezdte Irene, amikor felgyulladt a verandán a villany, és Post nagy zömök alakjának sziluettje rajzolódott ki a szúnyoghálós ajtó mögött.

– Ideje bejönni, lányok – mondta. – Lefekvés előtt ehetünk egy kis fagyit.

Figyeltük, ahogy a sziluett eltávolodik az ajtótól, és visszamegy a konyhába.

– De micsoda, Irene? – suttogtam, bár tudtam, hogy a nagy valószínűleg akkor sem hallana, ha kint állna az udvarban.

Irene sóhajtott egyet. Hallottam. Apró sóhaj volt.

– De szerinted azért megtehetjük újra, Cam?

– Ha vigyázunk – feleltem. Alighanem még a sötétben is látta, hogy elpirulok, de nem is kellett látnia: tudta. Mindig tudta.

A Scanlan nevű mesterséges tó volt Miles Cityben a városi uszoda megfelelője. Volt két, fából ácsolt stéje egymástól ötven yardra, ugyanis ezt a távolságot írta elő az úszószövetségi szabályzat. A tópart felét barna homok borította, és ugyanezzel a szűrős homokkal szórták le a medret is, legalábbis a part közelében, hogy ne süppedjen bele a lábunk az iszapba. A város minden májusban feltöltötte az üres medret egy csővezetéken keresztül a Yellowstone folyó eltérített vizével – vízzel meg minden egyéb-
bel, ami átfért a fémrácson: bébiharcsákkal, lepényhalakkal, fürge csellékkal, kígyókkal és apró, irizáló csigákkal, amelyek kacsaurülékkel táplálkoztak – ezek okozták a nyári viszketésnek nevezett vörös kiütéseket, amelyek beborították a lábamat hátul, és erősen égtek, főleg a térdhajlatom vékony bőrén.

Irene a partról nézte az úszóedzésemet. Közvetlenül a parkolóban történtek után megérkezett Ted, az edző, és ettől kezdve nem volt idő semmiféle *rosszalkodásra*, és ennek talán mindketten örültünk is egy kicsit. Bemelegítés közben mindvégig a stég közelében maradtam, és Irene-t kerestem a tekintetemmel. Irene nem volt jó úszó. Egyáltalán nem. Alig pár hosszt tudott megtenni, nem is álmodhatott róla, hogy átmegy a mélyvízi vizsgán, ami ahhoz kellett, hogy a jobb oldali stég végében magasodó trambulinról leugorjon az ember. Mialatt én úszni tanultam, Irene azzal töltötte a nyarakat, hogy kerítést épített, marhákat terelt, billogozott, és segített a szomszédoknak, akiknek a birto-
ka határos volt a szülei farmjával, meg az ő szomszédaiknak. De miután kettőnk között minden a kihívásról szólt, és gyakran előfordult, hogy nem volt egyértelmű, ki a győztes, büszke voltam rá, hogy én vagyok a jobb úszó, és amikor a Scanlannél voltunk, újra meg újra bizonyítani akartam a felsőbbrendűségemet azzal, hogy leugrottam a trambulinról és megtettem pár hosszt pillangótempóval, vagy bemutattam egy bicskaszállót.

De ezen az edzésen nem egyszerűen a tudásommal akartam hencegni. Folyton Irene-t kerestem a parton, és valahogy megnyugtatott, amikor megláttam. Arcát fehér baseballsapka árnyékolta, keze belemerült a sűrű homokba, amelyből épített valamit. Párszor észrevettem, ahogy ott álldogáltam a stégen, in-

tegetett, én visszaintegettem, és közben beleborzongtam a titkunkba.

Tednek, az edzőnek feltűnt az integetés. Rosszkedvében volt, fel-alá járkált, felment a kis trambulinra, megkerülte az úszómesteri széket, májas hurkás-hagymás szendvicset majszolt, és egy kemény, sárga úszódeszkával rácsapott a fenekünkre, ha a sípszó után nem rugaszkodtunk el elég gyorsan a rajtkőről. A Montanai Egyetemről jött haza nyárra, napbarnított volt, tétőtől talpig bekente magát napolajjal, vaníliaillat és hagymaszag lebegett körülötte. A Scanlan-tónál szolgáló vízimentők vaníliába áztatták magukat, hogy távol tartsák a szúnyogokat.

A csapatból egy csomó lány bele volt esve Tedbe. Én viszont olyan akartam lenni, mint ő: szerettem volna jéghideg sört inni a versenyek után, és létra nélkül felhúzódkodni az úszómesteri székre; szerettem volna bukócső nélküli terepjáróval furikázni, és szerettem volna a vízimentők bandavezére lenni, az övéhez hasonló, keskeny réssel a metszőfogaim között.

– Elhozod a barátnődet az edzésre, aztán elfelejted, miért jöttél? – förmedt rám Ted, amikor a százyardos sprint után nem volt elégedett az idővel, ami a stopperről bámult vissza rá. – Nem tudom, minek nevezned, amit az előbb a falnál csináltál, de hogy nem bukóforduló volt, az hétszentség. Delfinlábmunkával emeld a lábad magasabbra, mint a fejed, és legalább három tempót úszszál, mielőtt levegőt veszel. Hármat.

Hétéves korom óta tagja voltam az úszócsapatnak, de csak az előző nyáron jöttem bele igazán. Végre megtanultam lélegezni – vagyis azt, hogyan fújjam ki az összes levegőt, amíg a víz alatt vagyok, és mennyire forgassam a fejemet –, és már nem csapkodtam a vizet minden tempónál. Rátaláltam a ritmusra, mondta Ted. Az állami versenyeken minden számban, amiben indultam, helyezést értem el, és Ted újabban sokat várt tőlem, én pedig valahogy ijesztőnek éreztem, hogy az elvárásai célpontjában vagyok. Edzés után lekísért a stégről a partra. A karja forrón, súlyosan fonódott víztől hideg testem köré, meztelen vállam befúródott a hónaljszőrébe, amely durva volt, mint valami állat bundája. Irene-nal utána jöt neveltünk ezen.

– Holnap nincs barátnő, világos? – Elég hangosan mondta ahhoz, hogy Irene is hallja. – Legyen napi két órád, ami csak az úszásról szól.

– Oké – mondtam. Szégyelltem, hogy Irene tanúja volt a fejmosásnak, még ha csak kis fejmosás volt is.

Ted rám vigyorgott a maga halvány, sunyi Ted edzős vigyorával, olyan kicsit, mint egy rajzolt róka egy gabonapelyhes dobozon. Aztán kicsit megrángatott azzal a súlyos karjával:

– Mi oké?

– A holnapi nap csak az úszásról szól – mondtam.

– Helyes – dicsért meg. Edzői öleléssel megszorongatott egy kicsit, azután peckes léptekkel elindult a fürdőház felé.

Úgy éreztem, nem nehéz megígérni, hogy ezen a nyáron naponta pár órában csak az úszással foglalkozom – a bukófordulókkal meg a siklással meg azzal, hogy pillangózás közben leszegjem az államat. Mi sem egyszerűbb ennél.

Ebéd után a nagyfi bekapcsolta a *Gyilkos sorok* ismétlését, de ha ez ment, mindig elbóbiskolt, Irene-nal pedig már láttuk ezt a részt, úgyhogy hagytuk a nagyit szunyókálni a hintaszékben. Lélegzetvételkor kis sípoló hangokat adott ki, mint egy petárda az utolsó másodpercekben.

Odakint felmáztunk a garázs melletti nyárfára, onnan pedig átugrottunk a garázstetőre, pedig ezt a szüleim többször is megtiltották. A fekete aszfalt olvadt volt és ragacsos; belesüpedt a papucsunk, ahogy járkáltunk rajta. Irene egyszer nem tudta kihúzni a lábát, és elesett, megégette a kezét az olvadt tető.

Aztán lemáztunk a földre, a papucsunk talpa ragadós volt az aszfalttól, portyáztunk az udvaron, a fasorban, megálltunk egy darázsfészeknél, leugráltunk a veranda legfelső lépcsőfokáról a járdára, kútvizet ittunk a slaugból. Bármit, csak ne kelljen beszélni arról, amit előző nap a pajtában tettünk, amiről mindketten tudtuk, hogy újra meg akarjuk tenni. Vártam, hogy Irene mondjon valamit, és lépjen. Tudtam, hogy ő is ugyanerre vár. Jól ment nekünk ez a játék, napokig el tudtuk húzni.

– Meséld el újra, mi történt anyukáddal a Quake-tónál – szólalt meg Irene, miközben lerogyott egy kempingszékbe, hosszú lábát átvetette a műanyag karfán, az aszfalttól maszatos papucs pedig súlyosan himbálózott a lábujjain.

Megpróbáltam törökülésben leülni vele szemben, de a veranda téglaburkolata annyira áttüzesedett a napsütéstől, hogy égette a lábamat, kénytelen voltam helyzetet változtatni, felhúztam a térdem a mellkasomhoz, és átkaroltam. Hunyorogva kellett Irene-ra nézmem, és még így is csak az elmosódó, sötét körvonalait láttam, a nap olyan erősen ragyogott a feje mögött.

– Az anyukám majdnem meghalt 1959-ben egy földrengésben – mondtam, és letenyelereltem a téglaburkolatra, pont egy cipekedő, fekete hangya útjába.

– Nem így szoktad kezdeni – tiltakozott Irene, és hagyta, hogy az egyik himbálózó papucs leessen. Aztán a másikat is ledobta, amitől a hangya megijedt, és teljesen más útvonallal próbálkozott.

– Akkor meséld el te – mondtam, miközben megpróbáltam rávenni a hangyát, hogy másszon rá az egyik ujjamra. De folyton megállt. Mozdulatlanná dermedt. Végül megkerülte az ujjamat.

– Na, halljuk – mondta Irene. – Ne legyél már ilyen seggfej. Meséld úgy, ahogy szoktad.

– Augusztus volt, és anya Wynton nagymamával és nagypapával meg Ruth nénivel kempingezett – kezdtem, olyan monotonra fogva a hangomat, amilyenre csak bírtam, és úgy elhúztam minden szót, mint Mr. Oben, aki ötödikben tanított minket, és nagyon utáltuk.

– Jó, ha szívatni akarsz, akkor hagyjuk. – Irene megpróbálta a lábujjával felhalászni a fél pár papucsát a verandáról.

Mindkettőt arrébb toltam, hogy ne érje el.

– Jól van, te dedós, elmesélem, ne igazulj. Szóval egy hétig kempingeztek valahol a Yellowstone partján, aztán úgy volt, hogy áttelepülnek a Rock-patakhoz. Oda is mentek aznap délután.

– Melyik délután? – kérdezte Irene.

– Egy augusztusi délután – feleltem. – Emlékezmem kéne rá,

hányadika volt, de nem ugrik be. Wynton nagy ebédre terített, anya meg Ruth néni segített neki, a nagypapám meg a horgász-felszerelését rakta össze.

– Azt a részt meséld, amiben a pecabot van – szólt közbe Irene.

– Mindjárt odaérek, ha hagyod – mondtam. – Anya mindig úgy meséli, hogy ha nagypapa csak egy pillanatra is belemártotta volna a horgászbótját a vízbe, akkor ott maradtak volna. Sose vették volna rá, hogy hagyja ott azt a helyet. Ha csak egyetlenegyszer is bedobja a horgot, akkor nekik annyi.

– Ettől a résztől mindig libabőrös leszek – mondta Irene, és bizonyítékként odatartotta elém a karját, de amikor megragadtam a kezét, hogy jobban megnézzem, mindketten éreztük, hogy enyhe áramütés fut végig rajtunk, eszünkbe juttatva, mi az, amiről nem beszélünk, úgyhogy gyorsan elengedtem.

– Igen, de mielőtt a nagypapám lement volna a patakhöz, egyszer csak megjelentek ezek az emberek, akiket Billingsből ismertek. Anya nagyon jóban volt a lányukkal, Margot-val, még most is barátnők. Rendes nő. És akkor úgy döntöttek, hogy mind együtt ebédelnek, és aztán Margot szülei meggyőzték a nagyszüleimet, hogy menjenek el Virginia Citybe, és töltsék ott az éjszakát, hogy megnézhessék a varietéműsort a régi színházban, mert ők éppen onnan jöttek.

– Meg hogy egyenek olyan svédasztalos izét – tette hozzá Irene.

– Smörgösbordot. Igen, anya azt mondja, azzal győzték meg igazán nagypapát, hogy mondták neki a smörgösbordot, azt a sok pitét meg svéd húsgombócot, meg mindent. Mert Wynton nagypapa *iszonyú édesszájú* volt, ahogy apa szokta mondani.

– És abból a családból, akikkel együtt ebédelték, meghalt valaki, ugye? – kérdezte Irene, egy árnyalattal halkabban, mint az előbb.

– Margot bátyja. A többiek kimenekültek – mondtam, és mint mindig, beleborzongtam egy kicsit.

– Mikor történt? – Irene megint átvette a lábát a karfán, a talpát letette a földre, és felém hajolt.

– Késő este, éjfél körül. Az egész Rock-patak Kempinget elárasztotta a Hebgen-tó vize, ami aztán nem tudott lefolyni, mert az egyik hegytető teljesen leomlott, és elzárta az útját.

– És így született a Quake-tó – fejezte be helyettem Irene.

Bólintottam.

– Mindenki ott fekszik a tó mélyén. Még most is ott vannak, meg az autók is, a lakókocsik, minden, ami a kempingben volt.

– Ez olyan félelmetes – mondta Irene. – Biztosan kísértetek is járnak ott. Nem értem, miért mennek oda a szüleid minden évben.

– Csak úgy. Még mindig sokan járnak oda kempingezni. – Igazából én sem tudtam, miért járnak oda. De minden nyáron elmentek, amióta csak megszülettem.

– Anyukád hány éves volt akkor? – kérdezte Irene, miközben a lábujjaival felkapta a papucsát, felállt, és a karját felemelve nyújtózott egyet, kivillantva egy keskeny csíkot a hasából.

Ha Irene-nel voltam, időről időre rám tört egy érzés, pont akkor, amikor a legkevésbé számítottam rá. Most is ez történt, úgy emelkedett fel bennem, mint egy hőlégballon. Gyorsan elkaptam a tekintetem.

– Tizenkét éves volt – feleltem. – Pont annyi, mint mi.

Végül elkóboroltunk a háztól, nem volt semmi tervünk, csak úgy bóklásztunk kettesben az árnyas környéken. Már eléggé benne jártunk a júniusban ahhoz, hogy nyitva legyenek a tűzijátékos bódék, sőt némelyik udvarban a gyerekek mindenféle dolgokat robbantgattak, durranások hallatszottak és füst gomolygott a magas kerítések felett. A Tipperaryn egy sárga ház előtt valaki szétszórt a járdán egy csomó fehér pokolbogyót, és ráléptem egy párra. Halk robbanások hallatszottak a talpam alól, felsikoltottam, majd a következő pillanatban röhögés hallatszott, és hirtelen lehorzsolts térdű srácok csaptak le ránk egy fára épült házikóból. Az arcukon széles vigyor ült.

– Nem mehettek tovább, míg meg nem mutatjátok a ciciteket – kiáltott le az egyik, egy kis töpszli, fél szemén műanyag kalózszemtakaróval. A többiek ujjongtak és nevettek, Irene megra-

gadta a kezem, ami abban a pillanatban egyáltalán nem érződött kínosnak, aztán futásnak eredtünk, a fiúk utánunk, mind örült módjára visitva rohantunk úgy kétsaroknyit, míg a műanyag puskák súlya és nyolcéves lábuk apró léptei le nem lassították a fiúkat. Még a hőségben is jólesett ez a futás – kéz a kézben, kint az utcán, nyomunkban egy csapat félmeztelen szörnnyel.

Kifulladásra, izzadtan támolyogtunk el a Kip kisboltja előtti, repedezett parkolóig, amelyet a betontömbök közé kifeszített kötéllel kerítettek el. Irene megszólalt:

– Epres rágót akarok.

– Vehetünk – mondtam, miközben egyik tömbről a másikra ugráltam. – Apa adott egy tízest, mielőtt elmentek, és azt mondta, ne áruljam el anyának.

– Csak egy csomag rágó – mondta Irene. – Nem tudod ellopni?

Már vagy tucatszor loptam Kip boltjából, de mindig volt valami tervem. Mindig felkészültem rá, Irene néha egész listával látott el, amitől kihívás lett a dologból – például ha medvecukor is szerepelt rajta, ami egyszerre volt hosszú és hangos, a celofánburkolat zörgése bármikor lebuktathatta az embert; vagy egy csomag Pringles csipsz, amit szinte lehetetlen volt eltüntetni, mert a hengeres doboz mindenholnan kidudorodott. Sosem követtem a *dugj be mindent a hátizsákodba* stratégiát. Túl kézenfekvő. Egy gyerek a cukorkás polc előtt nagy táskával? Szó sem lehet róla. A ruhámba tömködtem a cuccokat, leginkább a nadrágomba. De már jó ideje nem csináltam, azóta, hogy vége lett a tanévnek, és legutóbb sokkal több ruha volt rajtam: vastag pulóver, farmer. És Irene sosem jött be velem. Egyetlenegyszer sem.

– Dehogynem, de akkor venni kell valamit – mondtam. – Nem úgy megy, hogy csak besétálsz, lézengsz egy darabig, aztán kisétálsz. És a rágó amúgy is olcsó. – Általában egy csomag cukorkát vettem vagy egy dobozos üdítőt, miközben a lényeges cuccokat jól eldugtam.

– Akkor mindketten lopjunk rágót – javasolta Irene, és odaállt mellém a betontömbre. Meztelen lábszárunk összeért, nem moccantam, különben mindketten leestünk volna.

– Van pénzem – mondtam. – Mindkettőnknek vehetek rágót.

– Vegyél egy üveg tonikot – mondta végül Irene, miközben ott sündörgött körülöttem.

– Tíz tonikot is vehetnék – feleltem. Nem vettem a célzást.

– Olyat, amelyet tegnap ittunk – mondta erre, és ekkor felfogtam. Megint ott sistergett köztünk az a dolog, a közelségünk, mint egy meggyújtott csillagszóró, és én nem tudtam, mit feleljek. Irene a meztelen lábujjait bámulta, úgy tett, mintha semmi fontosat nem mondott volna.

– Sietnünk kell – mondtam. – A nagyit azt se tudja, hogy eljöttünk otthonról.

A parkoló repedezett betonja után a kisboltban már-már túl hideg volt. A barna hajú, frufrus, hosszú körmű Angie a pult mögött állt, a cigisdobozokat rendezgette.

– Jégkrém lesz, lányok? – kérdezte, és becsúsztatott egy csomag Pall Mallt a helyére.

– Nem – feleltük egyszerre.

– Ikrek vagytok? – kérdezte Angie, miközben bejegyzett valamit egy táblázatba.

Irene meg én mindketten sortban és papucsban voltunk. Rajtam ujjatlan trikó volt, Irene-on póló, nem kifejezetten a lopott holmi elrejtésére alkalmas öltözék. Mialatt Irene egy kókuszos csokiszelet címkéjét tanulmányozta, hogy időt nyerjen, én felkaptam két csomag rágót, és begyűrtem a sortom övszalagja alá. A viaszos csomagolópapír hidegen tapadt a bőrömhöz. Irene visszatette a csokiszeletet, és rám nézett.

– Veszel egy üveg tonikot, Cam? – kérdezte feltűnően hangosan.

– Igen – mondtam a szememet az égnek emelve, „csináld csak”, súgtam oda neki hangtalanul, majd elindultam a hátsó falnál álló hűtő felé.

Láttam Angie-t a nagy, kerek tükrök egyikében, amelyeket Kip a hátsó sarkokba szereltetett. Még mindig a cigiket pakolta, szortírozta, ügyet sem vetett ránk. Abban a pillanatban, hogy megragadtam az üdítőszüveget, pittyent egyet az ajtó, és bejött a szüleim egyik ismerőse. Elegáns öltözéket viselt, öltönyt és

nyakkendő, mintha egyenesen munkából jött volna, bár ahhoz még túl korán volt.

Odaköszönt Angie-nek, és egyenesen elindult a nagy sörhűtő felé, amelyik közvetlenül az üdítő mellett állt. Igyekeztem kitérni az útjából, átmentem a csipszes polchoz.

– Szevasz, Cameron Post – köszönt rám. – Idén nyáron rendszeren viselkedsz?

– Megpróbálok – feleltem. Éreztem, hogy az egyik rágó csúszni kezd lefelé. Tudtam, hogy ha tovább csúszik, kiesik a sortomból hátul, talán egyenesen az öltönyös ürge cipőjére. Arrébb akartam húzódni, de ő folyamatosan szóval tartott, most háttal állt nekem, behajolt a sörhűtő üvegajtaja mögé.

– A szüleid fent vannak a Quake-tónál, ugye? – kérdezte, miközben kihúzott több hatos csomagot, és ettől az üvegek összekoccantak. Az öltönye hátul gyűrött volt az egész napos üléstől.

– Igen, pont tegnap utaztak el – feleltem. Irene közben odajött hozzám, széles vigyor terült szét az arcán.

– Szereztem egyet – sziszegte oda a fogai között, de azért elég hangosan. Elég hangosan ahhoz, hogy az ürge meghallja, ha akarja. Grimaszt vágtam.

– És nem vittek magukkal? Olyan kibíráhatatlan vagy? – Az öltönyös ürge kihátrált a hűtőből, megfordult, elvett egy zacskó tortillacsipszet, és hozzáfogta az egyik sörös csomaghoz. Aztán rám kacsintott.

– Ja, biztosan – mondtam erőltetett mosollyal. Alig vártam, hogy befogja, és elhúzzon.

– Hát mindenesetre megmondom majd anyádnak, hogy csak üdítőt vettél, nem valami durvább cuccot. – Felemelte az egyik sörös csomagot, megint elvigyorodott, kivillantotta a fogait, aztán elindult a bolt eleje felé. Követtük, de megálltunk pár másodpercre itt-ott, mintha azt fontolgatnánk, ne vegyünk-e még valamit, pedig egyáltalán nem állt szándékunkban.

Az öltönyös ürge épp bankjegyeket rakott vissza a tárcájába, amikor a pulthoz értünk.

– Csak ennyit vettetek? – kérdezte, és a kezemben szorongatott, izzadó tonikosüveg felé bökött az állával.

Bólintottam.

– Egy üveggel kettőtöknek?

– Igen – feleltem. – Elosztjuk.

– Én fizetem – fordult a férfi Angie felé, és odaadta neki az egyik egydolláros bankjegyet, amit az előbb kapott vissza. – Egy üveg tonik, a nyári szünet tiszteletére. Ezek a gyerekek nem is tudják, milyen jó a vakáció.

– Az biztos – felelte Angie, és barátságtalan pillantást vetett ránk. Irene gyakorlatilag elbújt a hátam mögé.

A férfi a *Brown Eyed Girlt* fütyörészve távozott, csörögtek a sörösüvegek.

– Köszönjük – kiáltottunk utána, de már valószínűleg nem hallotta.

A bolt mögötti sikátorban egymás után a szánkba tömtük az összes rágót, és sajgó állkapoccsal őrlöttük a kemény, cukorral bevont gumit, hogy megnyúlósodjon, megpuhuljon, és buborékot lehessen fújni belőle. A bolti hideg után jólesett a napsütés, mindketten fel voltunk dobva attól, amit tettünk.

– El se hiszem, hogy az az ürge kifizette a tonikunkat – szólalt meg Irene, miközben szorgalmasan rágott. Próbált buborékot fújni, de túl korán, akkora lett csak, mint egy negyeddolláros érme. – Nem kellett fizetnünk semmiért.

– Mert olyan jó dolgunk van – mondtam, a férfi mély hangját idézve. Egész úton az ő szerepét játszottuk, neveltünk, buborékot fújtunk, és mindketten tudtuk, hogy igazat mondott. Tényleg nagyon jó dolgunk van.

Befészeltük magunkat a takaró alá Irene nagy ágyában, a szoba hideg volt és sötét, a takaró meleg, pont ahogy szerettük. Elvileg aludnunk kellett volna; elvileg már vagy egy órája aludnunk kellett volna, de egyáltalán nem aludtunk. Visszaidéztük az elmúlt napot. Tervezgettük a jövőt. Hallottuk a telefoncsörgést, és tudtuk, késő van ahhoz, hogy telefonáljon valaki; de Klausonéknál voltunk, ők farmerek voltak, és nyár volt, időnként késő este is megszólalt a telefon.

– Biztosan tűz van – mondta Irene. – Emlékszem, tavaly nyáron folyton tűz volt. Hempneléknél majdnem húsz hektár égett le. Meg Ernest is odaveszett, a fekete labradorjuk.

Elvileg otthon kellett volna lennem a nagyival, de amikor délután, a kisbolt meg a rágó után Mrs. Klauson eljött Irene-ért, a felhajtón vártuk, és még le sem húzta az ablakot, Irene már kérlelni kezdte, hogy hadd töltssem náluk az éjszakát. És Mrs. Klausont nem volt nehéz rábeszélni, a szokásos mosoly ült az arcán, kis kezét sötét fürtjei közé fúrta, *ahogy akarjátok, lányok*. Még Post nagyit is meggyőzte, aki tonhalsalátás pirítóst tervezett vacsorára, már desszertet is készített kettőnknek, pisztáciapudingot, üveg pohárban hűlt a hűtőben, a tetején tejszínhabbal, fél szem cukrozott cseresznyével és diódarabokkal, akárcsak a nagy régi, Betty Crocker-féle szakácskönyvének borítóján.

– Majd én elviszem Camet az úszóedzésre – ajánlotta fel Mrs. Klauson az ajtóban állva. Én a lépcső közepén vártam, gondolatban már csomagoltam: fogkefe, hálóing, a lopott rágó maradéka. – Nem nagy fáradtság. Szeretjük, ha nálunk vannak a lányok. – Meg se vártam a nagy választát. Tudtam, hogy mehetek.

Ugyanolyan tökéletes nyári éjszaka volt, mint az előző. A szénnapajtából néztük a csillagokat, a szokásos helyünkről. Akkora rózsaszín buborékokat fújtunk, mint a fejünk. Megint csókolóztunk. Irene felém hajolt, és pontosan tudtam, mire készül, még csak beszélnünk sem kellett róla. Némán kérdezte, merem-e folytatni, valahányszor felbukkantam egy kis levegőért. Folytatni akartam. A legutóbb csak a szájunkat használtuk. Ezúttal rájöttünk, hogy kezünk is van, bár egyikünk se nagyon tudta, mihez kezdjen vele. Amikor este visszamentünk a házba, mámorosak voltunk az együtt töltött naptól, a titkainktól. Még mindig ezekről beszélgettünk, amikor meghallottuk Irene szüleit a konyhában, úgy tíz perccel a telefoncsörgés után. Mrs. Klauson sírt, Irene apja egyre csak ismételtetett valamit nyugodt, határozott hangon. Nem értettem, mit mond.

– Csss – szólott rám Irene, pedig nem zajongtam, csak a takaró susogott. – Nem hallom, mi történik.

Aztán megint Mrs. Klauson hangja szűrődött ki a konyhából, ilyennek még sosem hallottam, megtört volt, mintha nem is az ő hangja lett volna. Nem nagyon tudtam kivenni a szavait. Valami olyasmi volt, hogy *majd reggel vigyük el. Akkor mondjuk meg neki.*

Súlyos léptek hallatszottak az előszobából, Mr. Klauson csizmája. Ezúttal mindketten jól hallottuk, ahogy halkán válaszolt a feleségének:

– A nagymama azt kérte, hogy vigyem haza. Nem rajtunk múlik, édesem.

– Valami nagy baj történt – suttogta Irene alig hallhatóan.

Nem tudtam, mit feleljek. Nem szóltam.

Mindketten tudtuk, hogy kopogás következik. Hallottuk, hogy a léptek megállnak Irene ajtaja előtt, de volt egy kis üres idő a léptek elhalkulása és a bütykök hangos dörömbölése között: szellemidő. Mr. Klauson kint állt, várt, talán levegőt sem vett, pont úgy, mint én. Még most is magam előtt látom, ahogy ott áll az ajtón túloldalán. Arra gondolok, hogy a kopogtatás előtt még voltak szüleim, utána már nem. Mr. Klauson is tudta; fel kellett emelnie kérges kezét, és el kellett vennie tőlem a szüleimet este tizenegykor egy június végi, meleg éjszakán: nyári szünet, tonik, lopott rágó, lopott csókok – egy tizenkét éves gyerek remek élete, amikor már majdnem mindent sejtettem, arról pedig, amit még nem ismertem, úgy éreztem, simán megy majd, csak ki kell várnom, de Irene amúgy is mindig ott lesz velem, és ugyanazt várja.